

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 60/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s. r. o., Trnavská 11, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (predtým Okresného súdu Bratislava III) v konaní sp. zn. B3-14Cpr/1/2013 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. B3-14Cpr/1/2013 [predtým vedenom pod sp. zn. 14Cpr/1/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“), pričom pasívne legitimovaný subjekt označil samotný sťažovateľ s prihliadnutím na časové hľadisko a tzv. reformu súdnej mapy v Slovenskej republike]. Súčasne navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie, a to 69 000 eur z titulu majetkovej ujmy a 58 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy, ako aj náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu 15. marca 2013 domáha určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3CoPr/5/2014-66 z 31. júla 2014 zrušil rozsudok okresného súdu z 23. januára 2014, ktorým bolo žalobe vyhovené, a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa sťažovateľa okresný súd zostal ďalej nečinný, znalecké dokazovanie k preskúmaniu pravosti jeho podpisu na pracovnej zmluve nariadil až 11. mája 2020 a následne mestský súd narýchlo rozhodol rozsudkom zo 4. apríla 2024 tak, že žalobu zamietol a rozhodnutie

mu doručil až 15. júla 2024. V závere bez bližšej špecifikácie konštatoval, že v prejednávanej veci nie je ani po 13 rokoch právoplatne rozhodnuté. Na podklade uvedeného s dôrazom najmä na predmet sporu odôvodnil zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) v období do právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 399/2022 z 8. septembra 2022:

4. Reflektujúc petit ústavnej sťažnosti a sťažnostnú naráciu, keď sťažovateľ vôbec neupozornil na predošlý ústavnoprávny prieskum (rozporoval celkovú dĺžku konania, pozn.), ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že už v minulosti nálezom č. k. III. ÚS 399/2022-28 z 8. septembra 2022 [právoplatný 27. septembra 2022, pozn.; (ďalej aj „nález ústavného súdu“)] vyslovil porušenie namietaného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom vtedajšieho okresného súdu.

5. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť vzťahujúcu sa na obdobie do právoplatnosti nálezu ústavného súdu, t. j. do 27. septembra 2022, odmietol ako neprípustnú z dôvodu prekážky *res iudicata* podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 399/2022 z 8. septembra 2022:

6. Pokiaľ ide o tú časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich práv (práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, pozn.) postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) v napadnutom konaní po právoplatnosti nálezu ústavného súdu, t. j. v období po 27. septembri 2022, ústavný súd zistil, že napadnuté konanie bolo predmetom druhého konania podľa čl. 127 ústavy, keď ústavnú sťažnosť uznesením č. k. III. ÚS 362/2024-29 z 11. júla 2024 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu“) pre nesplnenie zákonných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) v spojení s § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde odmietol (označeným uznesením pre neprípustnosť bola odmietnutá aj časť ústavnej sťažnosti v období do vydania nálezu ústavného súdu, pozn.).

7. Napriek tomu, že uznesenie ústavného súdu sa týka len podmienok konania, a tým nezakladá prekážku *res iudicata*, rovnakým nedostatkom sa vyznačuje aj teraz prerokovávaná ústavná sťažnosť, pretože deskripcia sťažovateľa sa obmedzuje len na strohé tvrdenia o začiatku napadnutého konania, zrušení prvého rozsudku okresného súdu a zamietnutí žaloby rozsudkom mestského súdu zo 4. apríla 2024. Sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca však nespresnili, akým konkrétnym konaním mestský súd zasiahol do namietaných práv, ale podstatnú časť ústavnej sťažnosti venovali predstaveniu sporovej argumentácie o neplatnom skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe. Zároveň vôbec neobjasnili ani tvrdenie o absencii právoplatného skončenia napadnutého konania (napríklad z dôvodu prebiehajúceho odvolacieho konania, pozn.), hoci z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že rozsudok mestského súdu zo 4. apríla 2024 bol sťažovateľovi doručený 15. júla 2024, t. j. viac ako rok pred podaním ústavnej sťažnosti.

8. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že sťažovateľ podal proti rozsudku mestského súdu odvolanie. Súdny spis bol 7. mája 2025 predložený krajskému súdu, ktorý rozsudkom č. k. 14CoPr/6/2025-484 zo 14. októbra 2025 (právoplatný 3. decembra 2025, pozn.) potvrdil rozsudok mestského súdu č. k. B3-14Cpr/1/2013-442 zo 4. apríla 2024 a žalovanému priznal nárok na úplnú náhradu trov odvolacieho konania. Napadnuté konanie je tak v merite veci právoplatne skončené a po vrátení súdneho spisu z krajského súdu (4. novembra 2025, pozn.) prebieha už len vo fáze rozhodovania o výške náhrady trov konania. Predmetné skutočnosti však sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vôbec nezmieňuje.

9. V kontexte rovnakej sťažnostnej narácie (ako už v prípade odmietnutej ústavnej sťažnosti – bod 6 tohto uznesenia, pozn.), založenej na nedostatočnej argumentácii o zásahu do namietaných práv sťažovateľa je preto neadekvátne očakávať, že totožnej ústavnej sťažnosti bude vyhovené. Ústavný súd právnenému zástupcovi sťažovateľa pripomína, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opisania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016). Sťažovateľ musí ďalej vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách (III. ÚS 352/2017, č. 63/2017 ZNaU). Ústavná sťažnosť nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor pre dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). Nepostačuje preto akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ale tento musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.).

10. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti predstavuje pre jeho zásadný význam nedostatok takej povahy, pri ktorom neprichádza do úvahy výzva na jeho odstránenie podľa § 56

ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže predmetné ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (I. ÚS 185/2021, č. 81/2021 ZNaU), a preto ústavný súd nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti. Z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 280/2020). Keďže sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, prípadná výzva na odstránenie zistených nedostatkov by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016, I. ÚS 173/2022).

11. V tomto ohľade ústavný súd poukazuje aj na názory Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorého sťažovateľ zneužíva právo na podanie sťažnosti, ak opakovane podáva súdu šikanózne a zjavne nepodložené sťažnosti, ktoré sú podobné tým sťažnostiam, ktoré podal v minulosti a už boli vyhlásené za neprípustné (rozhodnutia ESLP vo veciach *M. vs. Spojené kráľovstvo*, sťažnosť č. 13284/87, z 15. 10. 1987; *Philis vs. Grécko*, sťažnosť č. 28970/95, zo 17. 10. 1996; *Petrović vs. Srbsko*, sťažnosť č. 56551/11 a 10 ďalších, z 18. 10. 2011). Podľa ESLP nemôže byť jeho úlohou zaoberať sa radom nepodložených a sporných sťažností alebo inak zjavne zneužívajúcim správaním sťažovateľov alebo ich zástupcov, ktoré pre ESLP vytvára zbytočnú prácu nezlučiteľnú s jeho skutočnými funkciami podľa dohovoru (rozsudok ESLP vo veci *Bekauri vs. Gruzínsko*, sťažnosť č. 14102/02, z 10. 4. 2012, bod 21; rozhodnutia ESLP vo veciach *Migliore a ďalší vs. Taliansko*, sťažnosť č. 58511/13 a 2 ďalšie, z 12. 11. 2013, a *Simitzi-Papachristou a ďalší vs. Grécko*, sťažnosť č. 50634/11 a 18 ďalších, z 5. 11. 2013). Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva zdôraznil aj plnú zodpovednosť sťažovateľa za správanie svojho právnikovi alebo akejkoľvek inej osoby, ktorá ho zastupuje pred ESLP. Akékoľvek konanie alebo opomenutie zo strany zástupcu je v zásade pripísateľné samotnému sťažovateľovi a môže viesť k zamietnutiu sťažnosti ako zneužitia práva (rozsudok ESLP vo veci *Bekauri vs. Gruzínsko*, sťažnosť č. 14102/02, z 10. 4. 2012, body 22 – 25; rozhodnutia ESLP vo veciach *Migliore a ďalší vs. Taliansko*, sťažnosť č. 58511/13 a 2 ďalšie, z 12. 11. 2013, *Martins Alves proti Portugalsku*, sťažnosť č. 56297/11, z 21. 1. 2014, body 11 – 13, 16 a 17). Uvedené je aj prípadom sťažovateľa, ktorého právny zástupca namiesto vysvetlenia, v čom spočíva porušenie namietaných práv sťažovateľa postupom mestského súdu, podal takmer identickú ústavnú sťažnosť už s predchádzajúcou sťažnosťou, ktorú ústavný súd pre chýbajúcu argumentáciu musel odmietnuť (bližšie bod 6 tohto uznesenia, pozn.).

12. Rozporuplná je aj koncepcia ústavnej sťažnosti, keď v jej úvode sťažovateľ namieta aj porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, hoci v petite ústavnej sťažnosti sa domáha len vyslovenia porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zmätočné sú aj sumy požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia, keď na rozdiel od sťažnostného návrhu (bližšie bod 1 tohto uznesenia, pozn.) v ústavnej sťažnosti sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, že konaním mestského súdu mu vznikla majetková ujma minimálne 75 000 eur a nemajetková ujma 55 000 eur, ktorú si uplatňuje od mestského súdu.

13. Nad rámec uvedeného ústavný súd upozorňuje právneho zástupcu sťažovateľa na zmenu právnej úpravy, pretože v ústavnej sťažnosti odkazuje na zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ktorý je však už neúčinným právnym predpisom a bol nadobudnutím úplnej účinnosti 1. marca 2019 v celom rozsahu nahradený súčasným zákonom o ústavnom súde (bod 3 tohto uznesenia, pozn.).

14. V konklúzii uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd uzatvára, že ústavná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje náležitosti ustanovené zákonom, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

II.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ na základe vlastných tvrdení o existencii zbytočných prietahov v napadnutom konaní namieta porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd primárne poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru [teda len jedného z aspektov „spravodlivého procesu“ (m. m. IV. ÚS 312/04, II. ÚS 621/2014, II. ÚS 15/2020)]. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*). *In concreto*, základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže byť porušené v dôsledku existencie zbytočných prietahov v konaní orgánu verejnej moci len za kumulatívneho splnenia, že (i) v rozporovanom konaní ústavný súd zistí a vo svojom rozhodnutí vysloví porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a (ii) intenzita zbytočných prietahov vo svojej podstate znamená úplne zmarenie možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania, ktorých ochrany sa domáha (III. ÚS 49/04, III. ÚS 348/05, I. ÚS 271/2021).

16. Odhliadnuc od skutočnosti, že ústavný súd identifikoval zbytočné prietahy v napadnutom konaní (bod 4 tohto uznesenia, pozn.), ich existenciu už zohľadnil v rámci predchádzajúceho nálezu, pričom žiadne ďalšie prietahy neboli zo strany ústavného súdu konštatované, a teda nie sú splnené podmienky na prípadné vyslovenie záveru o porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, t. j. ústavný súd nezistil pochybenia takej intenzity, ktoré by umožňovali rezultovať záver o porušení práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto ústavnému súdu nezostávalo iné ako ústavnú sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] odmietnuť.

17. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

18. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá vo vzťahu k postupu mestského súdu (predtým okresného súdu) v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu